

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **M. T. T. D. (za svobodna N.)**, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2017, č. j. OAM-533/ZA-ZA05-HA08-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 11. 2018, č. j. 32 Az 26/2017 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 6. 3. 2017, č. j. OAM-533/ZA-ZA05-HA08-2015, žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Rozsudkem ze dne 22. 11. 2018, č. j. 32 Az 26/2017 - 44, Krajský soud v Hradci Králové zamítl žalobu proti uvedenému rozhodnutí. Konstatoval, že nemá pochybnosti o tom, že v dané věci rozhodoval věcně příslušný správní orgán. Napadené rozhodnutí netrpí vadami, které by způsobovaly jeho nezákonnost. Podle krajského soudu se žalobkyně žádostí o mezinárodní ochranu snažila řešit své pobytové oprávnění na území České republiky, což nelze chápat jako azylově relevantní důvod. Poukázal přitom na povinnost požádat o mezinárodní ochranu bezprostředně poté, co k tomu měla žalobkyně příležitost, což nebylo naplněno. Obava z povinnosti zaplatit v zemi původu dluhy není bez dalšího azylově relevantní skutečností, stejně jako ekonomické důvody. Důvodná není ani obava žalobkyně z hůře dostupné zdravotní péče při léčbě diabetu. Žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost svědčící tomu, že by mohla být v zemi původu vystavena nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestání. Rodinné vazby přitom nejsou důvodem pro udělení

mezinárodní ochrany, nýbrž mohou být základem pro legalizaci pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Krajský soud uzavřel, že neshledal důvody pro udělení azylu, ani doplňkové ochrany.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. V ní namítla, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť při vypořádání žalobních námitek soud odkazoval takřka výhradně na rozhodnutí žalovaného a zcela ignoroval chyby, které závěry žalovaného obsahují. Žalovaný přitom řádně nezjistil a nevyhodnotil skutkové okolnosti případu. Přehlédl zejména, že v zemi původu stěžovatelky vládne nedemokratický režim potlačující lidská práva. Stěžovatelce hrozí při návratu vymáhání dluhů i za použití násilí. Podle stěžovatelky žalovaný neshromáždil dostatečné podklady pro posouzení žádosti navzdory tomu, že stěžovatelka uvedla důvody, pro které má obavy z návratu do země původu. Odpovědnost za získání důkazů tak nesprávně ponechal zcela na stěžovatelce, která odmítla, že by neposkytla dostatečnou oporu pro svá tvrzení. V daném ohledu pochybil i krajský soud, který odmítl udělení doplňkové ochrany, pro což byly splněny podmínky. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného.

[4] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že stěžovatelka podala žádost účelově s cílem legalizovat pobyt na území České republiky. Žalovaný poukázal na to, že udělení mezinárodní ochrany je mimořádný institut s cílem poskytnout ochranu před zákonem vymezenými negativními jevy. Napadené rozhodnutí odpovídá skutkovým okolnostem případu, které byly zjištěny v zákonem požadovaném rozsahu, kdy stěžovatelka nesplňuje podmínky pro udělení jakékoliv formy mezinárodní ochrany. Žalovaný proto Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost odmítl, resp. zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele v následujících typových případech:

- kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu;
- kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně;

pokračování

- kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně;
- kasační stížnost je dále přijatelná, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení se v konkrétním případě může jednat tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; popřípadě krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[6] Nejvyšší správní soud neshledal, že by se Krajský soud v Hradci Králové dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky, nebo že by se při rozhodování věci jakkoliv odchýlil od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a založil tak důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[7] Z rozsudku krajského soudu je zřejmé, že se v souladu s požadavky plynoucími z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 20017, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, konkrétně vypořádal s žalobními námitkami stěžovatelky, přičemž podrobně a s odkazem na jednotlivé skutkové okolnosti případu vysvětlil, proč neshledal žalobní námitky důvodnými. Ze skutečnosti, že se krajský soud ztotožnil s (přezkoumatelnými a zákonnými) závěry žalovaného ohledně nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve všech jejích aspektech, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku samotného.

[8] Nejvyšší správní soud se k otázce dostatečného zjištění informací o zemi původu vyjádřil již v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71, když uvedl, že „*při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU, Budapest, 2007)*“. Nastíněným požadavkům podklady shromážděné žalovaným plně vyhovují, přičemž v daném ohledu nemohl pochybit ani krajský soud, jestliže neshledal pochybení žalovaného. Nejvyšší správní soud doplňuje, že se ztotožnil se závěry žalovaného i v otázce posouzení možností léčby stěžovatelky v zemi původu s tím, že žalovaný dostatečně a s odkazem na relevantní prameny správně dovodil, že návrat stěžovatelky do země původu není v daném ohledu, ale ani v souvislosti s obecnou situací panující v zemi původu, spojen s rizikem vážné újmy. Pro úplnost Nejvyšší správní soud doplňuje, že odlišný názor stěžovatelky ohledně zjištění skutkových okolností případu neosvědčuje závěr, že žalovaný zjistil skutkový stav v nedostatečném rozsahu, resp. že přenášel odpovědnost za zjištění skutkového stavu výlučně na stěžovatelku.

[9] Nejvyšší správní soud dále připomíná, že v rozsudku ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 - 64, uvedl, že ani „*obtíže žadatele o azyl, spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, nelze bez přistoupení dalších zvláštního zřetele hodných okolností vnímat jinak než jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.*“ V projednávané věci přitom nebyly žádné důvody zvláštního zřetele zjištěny, přičemž samotná obava z tíživé ekonomické situace není azylově relevantní. Žalovaný tudíž správně žádosti o mezinárodní právní ochranu nevyhověl.

IV. Závěr

[10] Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu (všechna zmiňovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz) poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájem stěžovatelky. Z tohoto důvodu kasační stížnost shledal nepřijatelnou a podle § 104a s. ř. s. ji odmítl.

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu